

LEMONY SNICKET a crescut aproape de mare, iar în prezent locuiește sub ea. Spre groaza și disperarea lui, nu are nici soție, nici copii, doar dușmani, asociați și, din când în când, câte un servitor credincios. Procesul lui a fost amânat, aşa că e liber să continue să cerceteze și să scrie poveștile tragice ale orfanilor Baudelaire.

BRETT HELQUIST s-a născut la Gonado, Arizona, a copilărit la Orem, Utah, iar în prezent locuiește în New York. A absolvit secția de arte plastice din cadrul Brigham Young University și este ilustrator de carte. Desenele lui au apărut în multe publicații, printre care *Cricket* și *The New York Times*.

O serie de evenimente nefericite

A patra carte

FABRICA FATALĂ

de LEMONY SNICKET

Ilustrații de Brett Helquist

Traducere din engleză
de Alina Popescu

ARTHUR

Cândva în decursul vietii voastre – de fapt, foarte curând – s-ar putea să vă treziți citind o carte și s-ar putea să observați că prima frază este adeseori un indiciu despre ce fel de poveste urmează să citiți. De exemplu, o carte care începe cu fraza „A fost odată ca niciodată o familie de veverițe istețe, care locuia în scorbura unui copac“ va fi, probabil, despre niște animale vorbitoare care fac tot soiul de pozne. O carte care începe cu fraza „Emily se așeză și se uită la grămadă de clătite cu afine pregătite de mama, dar gândul la tabăra de vară nu-i dădea pace“ va conține, cel mai probabil, o poveste despre niște fete

hlizite, care se distrează de minune. Iar o carte care începe cu fraza „Gary adulmecă pielea din care era făcută mănușa lui de baseball nouă-nouă și așteptă nerăbdător ca prietenul lui cel mai bun, Larry, să apară de după colțul străzii“ va fi, probabil, despre niște băieți transpirați și trofeul pe care îl câștigă. Iar dacă vă plac poznele, distracția sau trofeele, veți ști sigur ce carte să alegeți și pe care să o azvârliți cât colo.

Cartea de față începe cu fraza „Orfanii Baudelaire se uitau pe fereastra murdară a trenului la întunecimea sumbră a Pădurii Puține și se întrebau dacă viețile lor vor intra vreodată pe un făgaș mai bun“, și asta ar trebui să fie de ajuns ca să vă dați seama că povestea care urmează este foarte diferită de-a lui Gary sau de-a lui Emily, ori de-a familiei de veverițe istețe. Iar asta din simplul motiv că viețile lui Violet, Klaus și Sunny Baudelaire sunt foarte diferite de ale majorității oamenilor, principala diferență fiind cantitatea mare de nefericire, groază și disperare. Cei trei copii nu

au timp de pozne, deoarece sunt pândiți de suferințe la fiecare pas. Nu s-au mai distrat de minune de când părinții lor au murit într-un incendiu cumplit. Și unicul trofeu pe care l-ar putea câștiga ar fi Premiul Întâi pentru Destin Crud. Este, bineînțeles, o nedreptate strigătoare la cer că frații Baudelaire trec prin atâtea necazuri, dar aşa e povestea. Așadar, acum că v-am spus care este prima frază – și anume: „Orfanii Baudelaire se uitau pe fereastra murdară a trenului la întunecimea sumbră a Pădurii Puține și se întrebau dacă viețile lor vor intra vreodată pe un făgaș mai bun“ –, vă sfătuiesc să punеți cartea deoparte dacă vreți să evitați o poveste neplăcută.

Orfanii Baudelaire se uitau pe fereastra murdară a trenului la întunecimea sumbră a Pădurii Puține și se întrebau dacă vieților lor vor intra vreodată pe un făgaș mai bun. Printre pocniturile unui difuzor hârbuit răzbătuse anunțul că peste numai câteva minute vor ajunge în Meschinărești, unde locuia noul lor tutore, și nu puteau să nu se

Întrebe cine ar fi vrut să trăiască într-un ținut atât de mohorât și de sinistru. Violet, care, la paisprezece ani, era cea mai mare dintre frații Baudelaire, se uită la copacii care alcătuiau pădurea, toți foarte înalți și lipsiți de crengi, astfel încât aduceau mai degrabă a țevi metalice decât a copaci. Violet era inventatoare și născocea întruna în minte mașinării și dispozitive, legându-și părul cu o panglică, să n-o încurce; și, cercetând atent copacii, începu să lucreze la un mecanism care ți-ar fi permis să te cătări în vârful oricărui arbore, chiar dacă nu avea nicio creangă. Klaus, care avea doisprezece ani, se uita la solul pădurii, unde își colo se zăreau petice maronii de mușchi. Cea mai mare placere a lui Klaus era să citească, iar acum încerca să-și amintească ce citise despre mușchiul de pădure din Meschinărești și dacă era comestibil. Iar Sunny, care era doar un bebeluș, se uita la cerul fumurii care atârna deasupra pădurii, ca un pulover ud. Sunny avea patru dințișori ascuțiți, pasiunea ei cea mare fiind să muște, iar acum era

nerăbdătoare să descopere în zonă ceva bun de mușcat. Dar, deși Violet începuse deja să se gândească la invenție, Klaus să se gândească la studiul despre mușchi, iar Sunny să deschidă și să închidă gura, ca exercițiu de încălzire, aspectul complet neinteresant al Pădurii Puține îi făcu să se întrebe dacă noul lor cămin va fi într-adevăr unul plăcut.

— Ce pădure frumoasă! spuse domnul Poe și tuși într-o batistă albă.

Domnul Poe era bancher, și de la incendiu se ocupa de afacerile familiei Baudelaire, însă trebuie să vă spun că nu facea o treabă prea bună. Cele două principale îndatoriri ale sale erau să le găsească celor trei frați un cămin bun și să protejeze uriașă avere lăsată de părinții acestora, dar până acum toate căminele găsite de el fuseseră o catastrofă, cuvânt care aici înseamnă „un dezastru absolut, cu tragedii, minciuni și Contele Olaf“. Contele Olaf era un om îngrozitor, care voia să pună mâna pe averea Baudelaire, folosindu-se de cele mai dezgustătoare planuri posibile. De fiecare

data fusese la un pas de-a reuși, însă frații Baudelaire izbutiseră să îi demaște planurile de fiecare dată, iar el să evadeze de fiecare dată. Iar domnul Poe nu făcuse decât să tușească. Acum îi conducea pe copii la Meschinărești, și cu tristețe trebuie să vă spun că Contele Olaf își va face din nou apariția, cu un nou plan dezgustător, și că domnul Poe nu va reuși nici de data asta să facă ceva cât de cât util.

— Ce pădure frumoasă! repetă el după ce termină de tușit. Cred că veți găsi aici un cămin primitor, copii. Oricum, asta sper, fiindcă tocmai am fost promovat la Mulctuary – Administrarea Banilor. Sunt noul vicepreședinte al Monedelor, iar asta înseamnă și mai multă treabă. Dacă vi se întâmplă ceva rău aici, voi fi obligat să vă trimitem la un internat până ce voi avea destul timp să vă găsesc un alt cămin, așa că vă rog să fiți exemplar de cuminți.

— Firește, domnule Poe, zise Violet, fără să mai adauge că ea și frații ei fuseseră întotdeauna

exemplar de cuminți, lucru care nu le servise la nimic.

— Cum se numește noul nostru tutore? întrebă Klaus. Încă nu ne-ați spus.

Domnul Poe scoase o hârtie din buzunar și miji ochii la ea.

— Numele lui este domnul Wuz... domnul Qui... nu pot să-l pronunț. E foarte lung și complicat.

— Pot să văd și eu? întreabă Klaus. Poate reușesc să îmi dau seama cum se pronunță.

— Nu, nu, zise domnul Poe și băgă hârtia la loc în buzunar. Dacă e prea complicat pentru un adult, e mult prea complicat pentru un copil.

— Ghand! țipă Sunny.

Asemenea multor copilași de vîrstă ei, Sunny se exprima prin sunete adesea greu de tradus. De data asta, probabil că voise să spună ceva de genul: „Dar Klaus citește multe cărți complicate!“

— O să vă zică el cum dorește să-i spuneți, continuă domnul Poe, fără să-i dea atenție. Îl

găsiți la sediul principal al Fabricii de Cherestea Mirosurile Norocoase, care am înțeles că este la mică distanță de mers pe jos de gară.

— Nu veniți și dumneavoastră cu noi? întrebă Violet.

— Nu, răspunse domnul Poe și tuși din nou în batistă. Trenul oprește o singură dată pe zi la Meschinărești, iar, dacă aş coborî, ar trebui să rămân peste noapte și aş lipsi încă o zi de la bancă. Nu, vă las pur și simplu aici și mă întorc imediat în oraș.

Orfanii Baudelaire se uită îngrijorați pe ferestre. Nu le surâdea câtuși de puțin să fie lăsați pur și simplu într-un loc necunoscut, de parcă ar fi fost o pizza de livrat, nu trei copii singuri pe lume.

— Dacă apare Conte Olaf? întrebă Klaus încetîșor. A jurat că ne va găsi din nou.

— I-am dat domnului Bek... domnului Duy... nou lui vostru tutore o descriere completă a Conțelui Olaf. Dacă prin cine știe ce minune își face

apariția în Meschinărești, domnul Sho... domnul Gek... va anunța autoritățile.

— Dar Contele Olaf umblă mereu deghizat, îi atrase atenția Violet. Este adesea dificil să-l recunoști. Cea mai sigură cale este să verifici dacă are un ochi tatuat pe gleznă.

— Descrierea include și tatuajul, zise domnul Poe nerăbdător.

— Dar cum rămâne cu asistenții lui? întrebă Klaus. Își aduce de regulă cel puțin unul, să-l ajute la mișelii.

— I-am descris pe toți domnului... I-am desris pe toți patronului fabricii, răspunse domnul Poe, numărându-i pe degete pe acoliții odioși ai lui Olaf. Omul cu mâini-cârlig. Chelul cu nas lung. Două femei cu fețe pudrate cu alb. Si grăsanul ăla care nu seamănă nici a bărbat, nici a femeie. Noul vostru tutore este la curent, și dacă se ivește vreo problemă nu uitați că puteți oricând să luați legătura cu mine sau cu asociații mei de la Mulctuary – Administrarea Banilor.

— Casca, făcu Sunny ursuză, vrând probabil să spună: „Asta nu ne încalzește prea tare“, însă remarcă ei fu acoperită de șuieratul trenului care intra în gara din Meschinărești.

— Am ajuns, iî anunță domnul Poe.

Și, până să apuce să se dezmeticească, frații Baudelaire se treziră în gară, uitându-se la trenul care se pierdea în desîșul întunecat al Pădurii Puține. Țăcănitul roților se estompă și el, odată ce trenul se îndepărta, și curând cei trei rămăseră singuri de-a binelea.

— Păi, zise Violet, ridicând valijoara în care își adunaseră cele câteva lucruri, hai să găsim Fabrica de Cherestea Mirosurile Norocoase. Apoi vom face cunoștință și cu noul nostru tutore.

— Sau măcar iî vom afla numele, spuse Klaus îngândurat, luând-o pe Sunny de mânuță.

Dacă plănuiați să plecați într-o vacanță, ar fi extrem de util să vă procurați un ghid turistic. Ghidul acesta este o carte în care sunt menționate cele mai interesante și mai plăcute locuri de vizitat și

care, de asemenea, vă sfătuiește ce să faceți la sosire. Meschinăreștiul nu apare în niciun ghid turistic, și, tărându-și picioarele pe singura stradă din localitate, orfanii Baudelaire au înțeles și de ce. De-o parte și de alta a străzii erau câteva mici magazine, însă niciunul nu avea vitrine. Mai era și-un oficiu poștal, dar, în locul steagului de la intrare, de catarg atârna un pantof vechi. Iar peste drum de oficiul poștal se înălța un gard de lemn foarte înalt, care continua până la capătul străzii. La mijlocul gardului era o poartă, și ea tot de lemn, pe care, cu litere necizelate și slinoase, scria „Fabrica de Cherestea Mirosurile Norocoase“. De-a lungul trotuarului, acolo unde ar fi trebuit să fie un șir de copaci, se ridicau niște turnuri din ziare vechi. Pe scurt, tot ce-ar fi putut face un orașel interesant sau plăcut avea un aspect plăcitor sau neplăcut, iar dacă Meschinăreștiul ar fi apărut cumva în vreun ghid turistic singurul sfat util celor care ajungeau acolo ar fi fost „Plecați“. Însă cei trei copii nu puteau să plece, bineînțeles, așa